

Szente Imre:**Nyolc évtized verseiből*****Magyar költők 1950-ben**

*Ragyognak a tárgyak
nyald meg a ceruzád*

Illyés Gyula

Nehéz igaznak lenni önmagunkhoz
S igaznak lenni nincs e kívül út
Leplet letépni bátran jaj ki tud?
Ki mondja ki mit lelkünk mélybe hordoz?

Hogy templomunkban a halál harangoz
Kongat tűzvészt és égháborút
Poshadt vizet kínál a tiszta kút
És hárpia-had ült le asztalunkhoz

A tárgyak tompa sötétségbe hulltak
Csak az ragyog mely hamis fényt lopott
Lidércálmunkban vádolnak a holtak

Kiknek az írás nem volt még robot
Nyaltuk ceruzánkat: elkopott
És szép virágaink gyommá vadultak

* *Válogatás a költő válogatott verseiből*

Októberi ballada

Halovány derengés
Sötét éjszakába
– Mi az ott tanár úr?
– Csak a hold világa

Surranó motozás
októberi ködben
– Mi az ott tanár úr?
– Baglyok szárnya rebben

Puskaropogás tör
át a csendes esten
– Tanár úr tanár úr
mi van Budapesten?

Csitító szavaink
A semmibe hullnak
Féltő kezeinkből
A fénybe vonulnak

Örök ifjú hittel
Szép bizakodással
Nézzük őket tudó
Magyar búsulással

Patachich Csilla: Magány

Apám és én

Szegény apám elfáradt a fajta
Mert bennem már csak csendben haldokol
Az ő kuckója bódé volt s a pajta
A fia honja-vesztve bujdokol

Én nem találtam helyem a világon
S talán már többé nem is keresem
Mint dühös eb csak régi szíjam rágom
S meddő haragban veszem el eszem

Ki nem tudott hasítani önmagának
Szólót a málon s rakni téglaházat
Már elpihent a honni föld alatt

Én itt gyűröm a negyvenedik évet
Nyelvem tövén megáporul az élet
És égeti a föld a talpam

Honvágy

Jaj mert a honvágy ...
Hova vágyom én?
Távol a kis bürün
Apró lány imakönyvvel
Kisfiúk futnak s megállnak
Butuska nyúl-csodálkozással ...

Ők nincsenek már sehol
Csak fényképen egy nagy színes
Néprajzi könyvben

Kővilág

Lund fölött sivár szelek
Kergetik a felleget
Téli csillag holdvilág
Kővilág

Kövek állnak ellenem
Kőbe verem a fejem
Kőből van a levegő
S az eső

Nyögök mint a megnyomott
Lépek nem hagyok nyomot
Árnyékom ki tudja hol
Bujdokol

Kerek lámpák halszemek
Körülállnak őrzének
Hártya nekik a fülem
Mindenem

Kerék jajdul furulyáz
Motor bődül fél a ház
Apró gengszter most az úr
Rossz alul

Okos rendőr elbújik
Jobb ha hallgat a kuvik
Talán az ő szavára vár
A halál?

Hányat ütött a torony
Éveim se számolom
S hogy szennyezi tejemet
Az atom

Mert hogy panaszkodjam is
Remény kéne ahhoz is
Én bizony már nem tudom
Mért fújom

A hűtlen

Úgy sütöm le szemem
úgy szégyenkezem
minden virág előtt
mintha én lennék oka
hogy meg kell halnia
s hogy el kell hagynom őt

Selmán biztatni nem tudok
rózsát hervadót:
Ne bánd terem az ősz ág
szép piros bogyót

S az orgonát hogy legyen ez
neki elég vigasz:
vele is szebb volt s részegebb
ez az egy tavasz

Eltűnök inkább a hervadás elől
Megfutamodom
Hűségem őrzöm hűtelen
A szépet mit gyűjtött szemem
elraktározom

Hej, Égi Pásztor

Hej Égi Pásztor – már akárki vagy
ma belenézünk gyönyörű szemedbe
Lógott az ég alatt kúszott a kedve
Ködbundában didergett a piac

Szombati népe. De ha kürt riad
vagy sziréna tör be a téli csendbe
hirtelenebbül akkor se vetette
volna tekintetét fel aki csak

ott árult-vett a heti robotot
élelmezési gondra váltva hogy
lásson csodát: karikás ostorod

az égnek eresztetted sudarazva
ékbe hegyezve kígyózni szalasztva
vittél száz vadlibát az új tavaszba

A csalódott

Lám az a halpénz-csillogás
míg rám sütött a nap
fénylett még a piszok is
a kiskörmöm alatt

Ó primitív törzs lánya te
hát ezt csalta vad szemed?
Sátramban ezt kutatta csak
mohó gyerekkezed?

Pergethetem már gyöngyeim
Nem kell az aranyom
Úszik a szem pittyed az ajk:
A fényest akarom

Fejem meglélkelhetem
kitéphetem szívem
Forgatja széttört életem
közömbös keziben

Csalódott megfordul kimegy
És már könnyet sem ejt
Lótusz-evő népe közt
Holnapra elfejelt

Patacsich Csilla rajza